

N:o 181.

Af herr Liss Ol. Larsson, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående upphäfvande af bestämmelsen i 49 § kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 i fråga om fullföljd af klagan i fattigvårdsmål hos Kongl. Maj:t.

Ofta, och icke utan skäl, klagas öfver den tidsutdrägt, som är förenad med tvisters slitande vid våra domstolar. För vinnande af snabbare rättsskipning hafva ock derfor flera åtgärder vidtagits, såväl i fråga om underrätterna som hofrätterna, ledande till detta mål, om ock mycket ännu återstår att önska. Något förslag rörande dessa afser dock icke denna motion, utan afser den att i någon mån minska antalet af de mål, som dragas under Högsta domstolen, och hvarigenom den tid undanskjutes, då det tilläfväntas kan varda en tvingande nödvändighet att öka antalet ledamöter, så att domstolen kan arbeta på tre i stället för nuvarande två afdelningar. Högsta domstolen har, som alla veta, icke allenast att afgöra alla dit inkommande tvistemål, utan har ock till åliggande den maktpåliggande granskningen af lagförslag, hvilka ofta nog äro mycket omfattande och kräfva mycken tid och mycket arbete. Balansen af mål och ärenden i Högsta domstolen är ock derfor ganska betydlig (840 vid sistlidna års slut) och hotar att tillväxa, enär, som bekant är, omfattande lagförslag äro å bane, och hvarigenom afgörandet af mål än ytterligare fördröjes.

De mål, hvilka synas mig i främsta rummet böra ifrågakomma, och som utan afsevärd olägenhet kunna skiljas från Högsta domstolen, äro fattigvårdsmålen, hvilka uppgå i medeltal under de sista åren till 104 à 155 mål och visa sig vara i stark tillväxt. Dessa mål afse oftast nog obetydliga belopp, och i de allra flesta fall fastställes kammarrättens utslag. Att låta kammarrätten vara sista instansen i dessa mål synes mig icke innebära någon risk eller fara. Befriades Högsta domstolen från alla fat-

tigvårdsmål, är uppenbart att öfriga mål, till fromma för de rättsökande, skulle komma att tidigare afgöras än hvad eljest varder fallet.

På grund af hvad jag sålunda anfört får jag vördsammast föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse anhåller, det Kongl Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida ej den i 47 § af Kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården förekommande bestämmelse, att ändring i Kongl. kammarrättens beslut i fattigvårdsmål må sökas hos Kongl. Maj:t, kunde varda upphäfd samt, om sådant finnes vara händelsen, så skyndsamt ske kan derom gå i författning.

Om remiss till tillfälligt utskott anhålles.

Stockholm den 9 april 1888.

Liss Ol. Larsson.